

פרשת האזינו

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי (לב, א)

משה רבינו נוקט בלשון האזנה אצל השמים, ואצל הארץ נוקט לשון שמיעה, והנה מוצאים אנו שהנביא ישעיהו אומר להפך (ישעיה א, ב) 'שמעו שמים והאזינו ארץ' וצריך להבין מדוע הפך את הלשונות.

ה'ילקוט שמעוני' (רמז תתקמ"ב) תירץ ע"כ שהרי אין עדותן של עדים מתקבלת אלא א"כ נמצאה עדותן מכוונת, כלומר ששניהם תואמים זה את זה להפליא, ואם לא נמצאה עדותן מכוונת אין עדותן מתקבלת. ולכן אילו היינו מסתפקים בדבריו של משה רבינו בלבד, היו השמים עלולים לומר האזנתי אך לא שמעתי, וכן הארץ היתה אומרת שמעתי אך לא האזנתי, ונמצאת עדותן אינה מכוונת, לפיכך בא ישעיהו והפך הלשונות כדי שגם השמים ישמעו וגם הארץ תאזין. אך עלינו להבין א"כ, מדוע משה רבינו לא דאג כבר לכך שעדותן תהא מכוונת, ואמר ע"כ בעל ה'נודע ביהודה' דהרי אף עדות שאינה מכוונת נחשבת לעד אחד, והדין הוא דבן נח נידון אף בעד אחד, וא"כ יש לנו לומר ממה נפשך. שהרי משה רבינו מינה את העדים הללו לקבלת התורה ולכך לא צריך עדות מכוונת, משום דאם בנ"י יודו בקבלתה אין צורך בעדות כלל, ואם לא יודו ויכפרו בה יחשבו כבני נח שנדונים אף בעד אחד, וא"כ בכל מקרה נתייחס לעדות זו. מה שאין כן ישעיהו הנביא, שביקש עדים לעזיבת בנ"י את התורה, ואם יכפרו ויאמרו לא עזבנו את ה' יצטרכו שני עדים כיון שבשעה זו דינם כבר בוודאי היה כישראל וזקוקים לשני עדים שעדותם מכוונת.

מקור: יבין שמועה